Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 563 van 4 september 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: **X, in eigen naam en**
handelend als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen
X en X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat G. JORDENS**
Maurice Van Meenenplein 14/6
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en handelend als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2026.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. ECIRLI, die *loco* advocaat G. JORDENS verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing

De bestreden beslissing betreft het "*niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat*".

Blijkens de bestreden beslissing voert verzoekster het volgende feitenrelaas aan:
"*Volgens uw verklaringen bent u Afghaanse van nationaliteit, hangt u het soennitische geloof aan en bent u Pashtounse van etnie.*
U verklaart te zijn geboren en getogen in de stad Kabul, waar uw ouders en vier zussen nog steeds wonen. Twee andere zussen van u wonen in Jalalabad en één zus verblijft in de Verenigde Staten. U heeft negen kinderen, waarvan zes tweelingen.

Zeven dochters wonen bij uw ouders in Kabul, twee zonen reisden met u mee naar België: M. M. (°10/2016) en T. M. (°1/2009). U verliet Afghanistan naar aanleiding van problemen met uw echtgenoot en zijn familie.
U verliet Afghanistan begin 2025 samen met uw zonen en jullie reisden via Pakistan en Iran naar Turkije. Jullie verbleven twee maanden in Turkije en reisden in de zomer van 2025 door naar Griekenland.
U kwam aan op het Griekse eiland Lesbos, waar u op 27 juni 2025 een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 14 juli 2025 werden u en uw zonen de vluchtelingenstatus toegekend en moesten jullie het opvangcentrum op Lesbos verlaten. Jullie verbleven nog zo'n tien dagen in een tent in de buurt van het opvangcentrum. U trachtte op het eiland werk te vinden, maar dit lukte niet.
Begin september 2025 verlieten u en uw zonen Griekenland per vliegtuig op legale wijze en met jullie Griekse documenten. Jullie reisden naar België, waar jullie op 4 september 2025 aankwam. U diende diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.
Betreffende Griekenland vreest u er geen onderdak, werk of bijstand te kunnen krijgen. U verwijst naar de gebrekkige opvang ten tijde van uw asielverzoek en de afwezigheid van steun van instanties na de toekenning van jullie vluchtelingenstatus. U benadrukt voorts dat u een alleenstaande vrouw (moeder) zonder netwerk bent en dat u het mentaal moeilijk heeft. Betreffende uw kinderen vreest u dat zij in Griekenland niet veilig zijn en geen toegang zullen krijgen tot onderwijs. Uw advocaat benadrukt dat u mentale problemen heeft, stipt aan dat u niet over een AMKA beschikt en wijst erop dat u niet zelfstandig genoeg bent om alleen met uw minderjarige zonen in Griekenland te verblijven.
Ter staving van uw verzoek legt u kopieën van de volgende documenten voor: de Griekse verblijfskaarten en reispaspoorten van uzelf en uw twee zonen; uw en M. taskara; medische documenten uit Afghanistan en Iran; medische documenten uit Griekenland; vaccinatiedocumenten van uw zonen uit België; en medische documenten uit België."

Na omstandige analyse oordeelt verweerder dat verzoekster het vermoeden niet weerlegt dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden.

Bijgevolg zijn er volgens verweerder geen feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op haar specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt het verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

2. Verzoekschrift en nota

2.1. Het enige middel in het verzoekschrift wordt afgeleid uit de schending van
"● artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen ;
● artikelen 4 en 24.2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna « EU-handvest ») ;
● artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 04.11.1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955 (hierna « EVRM ») ;
● artikel 33 van de Richtlijn 2013/32/UE van 26.06.2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna « Procedurerichtlijn ») ;
● artikel 20.3 van Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna « Kwalificatierichtlijn asiel ») ;
● artikel 22bis van de Belgische Grondwet ;
● artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, §5, 48/9 en 57/6, §3, lid 1, 3°, van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna « Vreemdelingenwet ») ;
● artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;
● van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de de gelijkheids-, vertrouwens- en zorgvuldigheidsbeginselen en het onderzoeksplicht".

Verzoekster geeft een omstandige omschrijving van het wettelijk kader.

Verzoekster argumenteert inzake haar profiel als alleenstaande vrouw met twee minderjarige kinderen en het hoger belang van het kind. *In casu* blijkt niet uit de bestreden beslissing dat het CGVS de situatie van de kinderen van verzoekster heeft onderzocht vanuit een kind-specifiek perspectief. De verwerende partij beperkt zich tot algemene overwegingen over de situatie van statushouders in Griekenland, zonder concreet na te gaan hoe de minderjarigheid van de kinderen, hun eerdere leefomstandigheden in Griekenland en hun volledige afhankelijkheid van een kwetsbare alleenstaande moeder hun situatie beïnvloeden.

In tegenstelling tot wat de verweerder stelt blijkt volgens verzoekster uit het administratief dossier en uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat zij wel degelijk meerdere en samenlopende kwetsbaarheden heeft

aangehaald, zowel op psychologisch als op medisch vlak, die bijzondere procedurele noden doen ontstaan in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet.
Verzoekster omschrijft de psychologische problemen die gekenmerkt worden door slaapproblemen, emotionele ontregeling, huilbuien en geheugen- en concentratiestoornissen en verwijst naar de gebruikte medicatie.
Verzoekster lijdt ook aan chronische pijnklachten ter hoogte van haar hoofd, nek, schouders en rug, en wordt hiervoor in België opgevolgd. Zij gaf aan dat zij doorverwezen werd naar een neuroloog wegens duizeligheid en flauwtes. Daarnaast volgt verzoekster kinesist therapeutische behandelingen voor haar fysieke klachten.
Voorts verklaarde verzoekster dat zij ernstige brandwonden heeft opgelopen aan verschillende delen van haar lichaam, waaronder haar borstkas, handen en keel, als gevolg van de geweldplegingen in Afghanistan. In dit verband verklaarde zij bovendien dat haar werd meegedeeld dat een chirurgische ingreep aan haar keel noodzakelijk is wegens ademhalingsproblemen die rechtstreeks verband houden met deze brandwonden.
Tevens wordt benadrukt dat verzoekster analfabeet is. Hoewel analfabetisme op zich geen medische of psychologische aandoening vormt, vormt het wel een wezenlijk element van kwetsbaarheid dat haar algemene zelfredzaamheid aanzienlijk beperkt, met name in administratieve en medische contexten. Haar analfabetisme beperkt haar vermogen om medische documenten te begrijpen, afspraken zelfstandig te beheren en haar rechten effectief te doen gelden.
De verwerende partij erkent uitdrukkelijk het bestaan van psychologische klachten, medische opvolging, traumatische ervaringen, littekens, medicatiegebruik en een nood aan psychotherapie, maar besluit desalniettemin dat deze elementen niet volstaan om bijzondere procedurele noden vast te stellen. Deze redenering is innerlijk tegenstrijdig en onhoudbaar. Het begrip bijzondere procedurele noden vereist immers niet dat een verzoeker volledig onbekwaam zou zijn om verklaringen af te leggen, maar wel dat rekening wordt gehouden met kwetsbaarheden die het vermogen van de verzoeker kunnen beïnvloeden om zijn relaas gestructureerd, volledig en consistent te brengen.

Gelet op de samenloop van uitzonderlijk ernstige psychologische trauma's, een langdurige en actuele medische problematiek, de nood aan voortdurende medische en psychologische opvolging, alsook geplande chirurgische ingrepen, in combinatie met haar beperkte zelfredzaamheid en afhankelijkheid van derden, bevindt verzoekster zich in een uitgesproken kwetsbare positie. Deze kwetsbaarheid heeft een rechtstreeks en concreet effect op haar vermogen om zelfstandig te voorzien in haar basisbehoeften.

Verzoekster betoogt dat zij in geval van een terugkeer naar Griekenland daardoor een reëel en aanzienlijk risico loopt om, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, waarin zij niet in staat zal zijn om toegang te verkrijgen tot huisvesting, gezondheidszorg en andere essentiële voorzieningen, en bijgevolg haar meest fundamentele rechten niet daadwerkelijk zal kunnen uitoefenen.

Verzoekster gaat aan de hand van landeninformatie uitvoerig in op de situatie van personen met internationale bescherming in Griekenland. Alle informatie uit actuele en betrouwbare geraadpleegde bronnen tonen aan dat de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland uiterst zorgwekkend is.
De verzoekende partij betwist niet dat zij en haar beide kinderen in het bezit zijn van geldige ADET's. Daarentegen zijn zij nooit in het bezit geweest van AMKA's, laat staan van actieve AMKA's. Verzoekster omschrijft uitvoerig de problematiek inzake de activering van de AMKA.

Verzoekster betoogt dat de leefomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland worden gekenmerkt door extreme onzekerheid. De situatie van extreme armoede waarin vluchtelingen in Griekenland zich bevinden, wordt deels veroorzaakt door de problemen bij de afgifte/hernieuwing van essentiële administratieve documenten, met name de ADET en de AMKA.
Deze documenten zijn onmisbaar om toegang te krijgen tot fundamentele rechten, zoals werk, sociale zekerheid en financiële hulp. *In casu* werden verzoekster en haar twee minderjarige kinderen na de erkenning van hun beschermingsstatus in Griekenland onmiddellijk geconfronteerd met de beschreven structurele tekortkomingen en de abrupte stopzetting van alle materiële opvangvoorwaarden. Verzoekster heeft tijdens het persoonlijk onderhoud meermaals uitgelegd dat zij in de praktijk volledig afhankelijk is van derden, en in het bijzonder van haar oudste zoon, die voor haar optreedt als aanspreekpunt en alle administratieve en medische stappen zet.
"*Het feit dat verzoekster Afghanistan kon verlaten, bewijst geen zelfredzaamheid, maar integendeel haar afhankelijkheid van anderen. Zij verklaarde dat zij Afghanistan heeft kunnen verlaten met hulp van een vriendin (NPO, p. 10). De reis van Afghanistan tot Griekenland werd volledig gefinancierd door haar vader, die daarvoor zijn spaargeld en kapitaal heeft moeten aanspreken (NPO, p. 11). Voor de betaling van administratieve documenten in Griekenland verklaarde verzoekster dat zij enkel geld kon verkrijgen nadat zij in het openbaar volledig instortte en begon te huilen, waarna omstaanders haar kleine bedragen gaven uit medelijden (NPO, p. 11). Dit wijst niet op autonomie, maar op extreme nood en afhankelijkheid*.

Ook de financiering van de reis van Griekenland naar België kan geenszins als een teken van zelfredzaamheid worden beschouwd. Tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde verzoekster dat de vliegtickets werden betaald met hulp van een derde persoon, T., die haar financieel heeft ondersteund (NPO, p. 14). Zij gaf daarbij aan dat zij zelf niet over de nodige middelen beschikte om deze reis te bekostigen. Tijdens de afspraak met haar raadsvrouw heeft verzoekster verduidelijkt dat het haar oudste zoon was die via TikTok in contact kwam met T., die vluchtelingen helpt en die vervolgens een bedrag van 500 euro via Western Union heeft overgemaakt om de vliegtickets te betalen. Deze nadere toelichting bevestigt dat het initiatief en de praktische organisatie van deze financiële hulp niet bij verzoekster zelf lagen, maar via haar zoon en derden verliepen, wat haar afhankelijkheid van externe hulpbronnen benadrukt."

Het ontbreken van stabiele financiële steun verergert de huisvestingsomstandigheden van vluchtelingen in Griekenland, waardoor zij gedwongen worden te overleven in erbarmelijke omstandigheden. De huisvestingssituatie in Griekenland wordt gekenmerkt door een gebrek aan noodopvang, strikte administratieve criteria en een aantoonbaar risico op uitbuiting in informele huisvestingsvormen.
Na de erkenning van haar internationale beschermingsstatus werd zij samen met haar twee minderjarige zonen verplicht het opvangcentrum te verlaten, zonder dat enige alternatieve huisvesting, begeleiding of ondersteuning werd voorzien. Verzoekster verklaarde dat zij vervolgens gedurende meer dan een maand onder een tent in een park heeft moeten leven, eerst met twee andere families uit Oezbekistan en daarna alleen, samen met haar twee kinderen, gedurende een tiental dagen. Deze feiten deden zich voor in de zomer van 2025, op een moment waarop haar oudste zoon 16 jaar oud was en haar jongste zoon 8 jaar oud was. Verzoekster is dus een alleenstaande moeder met twee jonge minderjarige kinderen, die in volle zomermaanden zonder dak boven het hoofd op straat moest overleven. In geval van terugkeer naar Griekenland zou verzoekster zelfs niet kunnen hopen op toegang tot daklozenopvang.

De onmogelijkheid om legale arbeid te verrichten belemmert de integratie van vluchtelingen en houdt hen gevangen in een cyclus van armoede en uitbuiting. Het gebrek aan aangepaste maatregelen, gecombineerd met een kafkaëske bureaucratie en aanhoudende discriminatie, maakt de arbeidsmarkt tot een vijandige omgeving, waar fundamentele rechten dagelijks worden geschonden. *In casu* heeft verzoekster geen effectieve toegang gehad tot de formele arbeidsmarkt in Griekenland, ondanks haar duidelijke bereidheid om te werken en haar herhaalde pogingen om werk te vinden.
"*Verzoekster heeft deze administratieve impasse zeer gedetailleerd toegelicht. Zij verklaarde dat zij wel degelijk een aanvraag voor een AMKA had ingediend, maar dat deze niet werd toegekend. Aanvankelijk werd haar gezegd dat zij eerst werk moest vinden; wanneer zij vervolgens kon aantonen dat zij werk had gevonden, werd haar meegedeeld dat zij het vereiste document niet had en dat zij bovendien, omdat zij niet langer in het opvangcentrum verbleef, geen AMKA meer kon verkrijgen (NPO, p. 12-13). Zij benadrukte dat de afgifte van de AMKA moeizaam verloopt en dat ook vele andere erkende vluchtelingen, met name alleenstaande mannen, zonder AMKA verbleven (NPO, p. 12-13).*
Tijdens het persoonlijk onderhoud gaf verzoekster een concreet voorbeeld van een job die zij effectief had gevonden: werk als afwasser in een hotel. De werkgever weigerde haar echter aan te nemen wegens het ontbreken van een AMKA, en stelde uitdrukkelijk dat het zonder AMKA een misdrijf zou zijn om haar tewerk te stellen (NPO, p. 13). Verzoekster verklaarde dat zij nadien verder bleef zoeken naar werk, zowel bij andere hotels als via contacten met andere mensen, inclusief Arabieren en Syriërs, maar telkens kreeg zij te horen dat werk zonder AMKA illegaal was en dat zij bij controle door de politie zou kunnen worden gearresteerd (NPO, p. 13).
[…]
De combinatie van analfabetisme, administratieve uitsluiting, dakloosheid, afwezigheid van kinderopvang, gebrek aan informatie, taalbarrières en medische kwetsbaarheid maakte het voor verzoekster objectief onmogelijk om legaal te werken. In die omstandigheden werd zij geconfronteerd met het reële risico om enkel via illegale arbeid te kunnen overleven, met alle bijhorende gevaren van uitbuiting en misbruik, risico's die in de landeninformatie expliciet worden bevestigd voor alleenstaande vrouwen en gezinnen met minderjarige kinderen.
In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, is het gebrek aan toegang tot arbeid in casu geenszins te wijten aan een gebrek aan inspanningen, maar aan een systemisch falen van het Griekse systeem, dat erkende vluchtelingen, en in het bijzonder kwetsbare alleenstaande moeders, structureel verhindert om een zelfstandig en menswaardig bestaan op te bouwen."

De toegang tot gezondheidszorg voor erkende vluchtelingen in Griekenland wordt ernstig belemmerd door administratieve en institutionele obstakels. Eén van de grootste moeilijkheden is het verkrijgen en activeren van een AMKA, een essentiële voorwaarde om medische zorg te ontvangen.
"*In casu blijkt uit de verklaringen van verzoekster dat haar toegang tot gezondheidszorg in Griekenland niet enkel problematisch was, maar in de praktijk grotendeels illusoir. Ondanks haar erkende status en haar manifeste medische en psychologische kwetsbaarheid, heeft zij in Griekenland geen structurele, continue of adequate medische opvolging kunnen verkrijgen.*

Verzoekster heeft verklaard dat zij pas medische hulp heeft gekregen nadat een Griekse humanitaire organisatie haar actief is komen opzoeken in het park waar zij met haar twee minderjarige zonen in een tent leefde, nadat zij uit het opvangcentrum werd gezet (NPO, p. 5). Deze organisatie vroeg haar of zij gezondheidsproblemen had, waarop verzoekster aangaf dat zij zich psychologisch zeer slecht voelde. Zij kreeg vervolgens een buskaart en een afspraak bij een psychiater. Deze consultatie resulteerde in het voorschrijven van medicatie en de vaststelling van een stress- en depressieve stoornis. Dit wordt ook erkend door de verwerende partij zelf. Het betrof evenwel een eenmalige tussenkomst, verzoekster verklaarde uitdrukkelijk dat zij nadien geen verdere psychologische opvolging, noch voortgezette medicamenteuze behandeling heeft gekregen.
[…]
In het geval van verzoekster is dit des te problematischer omdat haar medische noden geenszins kunnen worden herleid tot occasionele of niet-dringende zorg. Zij kampt met ernstige en samenlopende psychologische en lichamelijke klachten, waaronder aanhoudende angst, depressieve symptomen, slaapproblemen, chronische pijn, die een continue, gespecialiseerde en gecoördineerde medische en psychologische opvolging vereisen. Het uitblijven of onderbreken van dergelijke zorg heeft reeds geleid tot een duidelijke verslechtering van haar toestand en zou bij een terugkeer naar Griekenland bijzonder schadelijke gevolgen hebben voor zowel verzoekster als haar minderjarige kinderen."

Een belangrijk aspect van deze problematiek betreft tevens xenofobie en institutioneel racisme, die zich zowel manifesteren in het politieke discours als in de praktijken van de ordediensten (raciale profilering, politiegeweld).

Wat de toegang tot onderwijs betreft, hebben zowel kinderen van personen die internationale bescherming aanvragen als kinderen van personen die internationale bescherming genieten in theorie dezelfde toegang tot onderwijs als onderdanen van het land. In de praktijk is de realiteit echter heel anders en is de toegang tot onderwijs voor kinderen van personen die de internationale bescherming genieten, niet gegarandeerd. *In casu*, hebben de twee minderjarige kinderen van verzoekster geen onderwijs genoten in Griekenland, noch tijdens de procedure, noch nadat zij als vluchtelingen waren erkend, in strijd met het hoger belang van het kind, zoals hierboven vermeld.

Verzoekster concludeert dat gelet op:
"*1) de concrete en persoonlijke ervaringen van verzoekster tijdens haar verblijf in Griekenland, waaronder dakloosheid en het leven in een tent met haar twee minderjarige kinderen,*
2) haar uitgesproken psychologische en medische kwetsbaarheid, gekenmerkt door ernstige mentale problemen, fysieke klachten en een duidelijke nood aan continue medische en psychologische opvolging,
3) haar profiel als alleenstaande, analfabete moeder zonder enig familiaal, sociaal of institutioneel ondersteuningsnetwerk in Griekenland,
4) de hierboven uiteengezette objectieve, actuele en consistente landeninformatie waaruit blijkt dat kwetsbare begunstigden van internationale bescherming in Griekenland structureel worden uitgesloten van effectieve toegang tot basisrechten, en
5) de inherente kwetsbaarheid van haar twee minderjarige kinderen, wier belangen als kind in elke beslissing voorop dienen te staan overeenkomstig het fundamentele beginsel van het hoger belang van het kind,
staat vast dat verzoekster, samen met haar kinderen, het vermoeden van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten op overtuigende wijze hebben weerlegd."

Verzoekster argumenteert inzake het risico op vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan.

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoekster volgende stukken:
"*3. Joint Letter: Safeguarding Social Rights for International Protection Beneficiaries in Greece, 16 juli 2024, originele versie in het Grieks;*
4. Letter to CGRS, dd. 19.11.2025;
5. COI-Focus "Aide aux migrants", van 25.07.2025;
6. Medicatie van verzoekster ;
7. Psychologische afspraken van december 2025 ;
8. Lijst van medische en psychologische afspraken ;
9. A. Certificaat van letsel
B. Foto's van de littekens van het geweld in Afghanistan".

2.3. Bij aanvullende nota van 5 augustus 2026 brengt verweerder aanvullende landeninformatie bij en wordt tevens ingegaan op de problematiek van de AMKA.

Beoordeling

3. De Raad beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft vooreerst aan waarom verzoeksters verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt:
"*De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :* […]
3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie".

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: "*Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming "niet-inoverwegingname" te vervangen door "niet-ontvankelijkheid" van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoont dat hij niet kan rekenen op die bescherming.*" (*Parl. St*. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoekster geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat zij reeds in een ander land internationale bescherming geniet. Zulks geldt in voorliggend geval, dat betrekking heeft op een situatie waarin verzoekster internationale bescherming geniet in een EU-lidstaat, *in casu* Griekenland.

4. Inzake verzoeksters administratieve situatie in Griekenland stelt de bestreden beslissing:
"*Uit het Griekse antwoorddocument blijkt dat u en uw twee zonen op 14 juli 2025 werden erkend als vluchtelingen. Daarnaast beschikten jullie er over - Grieks verblijfsvergunningen, uitgegeven op 14 juli 2025 en geldig tot 13 juli 2028, en over Griekse reispassen, uitgegeven op 3 augustus 2025 en geldig tot 2 augustus 2030 (2028 voor uw zonen).*"

Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij actueel niet meer over een beschermingsstatus zou beschikken. Zij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de haar verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Bijgevolg wordt *in casu* vermoed dat verzoekster geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat zij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoeksters beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

5. Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17,

Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.,* gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van "*tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken*", dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (*cf.* HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, *Jawo*, pt. 95).

De Raad brengt verder nog in herinnering dat situaties die geen *"zeer verregaande materiële deprivatie"* teweegbrengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt:

- door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden;
- door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat;
- door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend;
- door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten; of
- door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden.

Schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de voormalige Kwalificatierichtlijn (heden hoofdstuk VII van de Verordening 2024/1347/EU van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Verordening EU 2024/1347)) die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, beletten niet om een beschermingsverzoek op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk te verklaren (arrest *Ibrahim e.a.*, punten 91-94 en arrest *Jawo*, punten 93-97).

6. Verzoekster betoogt in essentie dat zij bij een terugkeer naar Griekenland een reëel risico loopt om terecht te komen in een situatie van materiële deprivatie, wat een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

7. Vooreerst wordt de situatie onderzocht van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en dit op basis van de landenrapporten waarover de Raad in de huidige fase van de procedure beschikt.

Het Hof van Justitie heeft herhaaldelijk het belang benadrukt van "*objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten"* voor de beoordeling van de vraag of de te verwachten leefomstandigheden voor een verzoeker als statushouder in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 88-89; beschikkingen van 13 november 2019, *Hamed en Omar*, C-540/17 en C-541/17, pt. 38).

In de door beide partijen aangebrachte verschillende rapporten wordt de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland onderzocht, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van de (voormalige) Richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken, als wat betreft de toegang tot deze voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken (onder meer met

betrekking tot werk, huisvesting, sociale voorzieningen en gezondheidszorg), als wat betreft de toegang tot deze rechten en voordelen. Dit komt overeen met de artikelen 24 tot en met 36 van de Verordening EU 2024/1347. Ook de situatie van statushouders bij terugkeer naar Griekenland na verblijf buiten het Griekse grondgebied wordt hierin belicht en besproken.

Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – kunnen worden geconfronteerd met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Gelet op de veelheid aan informatie die door beide partijen wordt bijgebracht, kan de Raad niet anders dan besluiten dat de huidige situatie van statushouders in Griekenland en bij hun terugkeer op dit ogenblik nog steeds precair en problematisch kan zijn, wat onder meer is te wijten aan de administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij worden geconfronteerd.

Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de lengte van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkendiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (geviseerd in de door de Europese Commissie in januari 2023 gestarte inbreukprocedure) vormen barrières die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) precaire omstandigheden kunnen terechtkomen.

Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, stelt de Raad een verdere evolutie vast naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

8. De Raad herinnert eraan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, *"een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak"* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89). Deze drempel "*wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling"* (*ibid.*, pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland zodanig zijn dat deze statushouders, als zij naar daar zouden terugkeren, *a priori* allemaal automatisch geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is.

De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Een individuele beoordeling van verzoeksters concrete, persoonlijke situatie en voorliggend beschermingsverzoek blijft dus aan de orde.

Het bovenstaande neemt niet weg dat er een zeer precaire situatie is waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met "*alle*

gegevens van de zaak" (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op basis van haar individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van een verzoekster, aan haar individueel profiel en haar vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in haar eigen basisbehoeften te voorzien.

Hierbij moet nog aan worden toegevoegd dat wat deze individuele omstandigheden verder betreft de recente wetswijzigingen in Griekenland een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder blijken te bemoeilijken.

Het komt verzoekster toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat zij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In dit verband benadrukt de Raad het fundamenteel belang van een persoonlijk onderhoud dat een verzoekster in staat moet stellen om alle elementen voor te leggen aan de hand waarvan haar specifieke situatie en mate van kwetsbaarheid kunnen worden beoordeeld alsook alle elementen die kunnen aantonen dat een terugkeer naar de lidstaat die haar reeds internationale bescherming heeft verleend, haar zou blootstellen aan een risico van behandeling die in strijd is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 54).

Met de loutere verwijzing naar de bijgebrachte en beschikbare algemene landeninformatie in het verzoekschrift toont verzoekster niet aan dat elke begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zich in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zoals geduid door het Hof van Justitie bevindt of dat zij er bij terugkeer automatisch in zal belanden. De conclusie blijft overeind dat een individuele beoordeling van verzoeksters concrete, persoonlijke situatie en voorliggend beschermingsverzoek dus aan de orde blijft.

9. Inzake de voorgehouden bijzondere procedurele nood in hoofde van verzoekster stelt de bestreden beslissing:
"*In uw dossier bevinden zich onvoldoende concrete elementen waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.*
U verklaart al vanaf uw vertrek uit Afghanistan psychologische problemen te hebben omwille van uw familiale situatie en bent hiervoor in december 2025 twee keer op consult geweest bij een Belgische psycholoog. U verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud meermaals dat u geestelijke problemen en geheugenproblemen heeft (CGVS, pp. 2, 3-4, 15-16, 17). U legt documenten voor uit Afghanistan blijkt dat u in december 2019 in het Esteqlal ziekenhuis heeft gelegen, in april 2018 naar een neuropsycholoog bent geweest en een orthopedisch arts bezocht in april en juni 2022. De Iraanse documenten tonen aan dat dat u bij een dokter verklaarde mentale- en slaapproblemen te hebben en dat u lorazepam (een kalmeringsmiddel bij angst, spanning of slapeloosheid) werd voorgeschreven. Uit de documenten uit Griekenland blijkt dat u in juli 2025 op consult ging bij Dokters van de Wereld (DvdW) en op 28 augustus 2025 een psychiater te Mytilini raadpleegde, die u medicatie voorschreef en een lichte stress- en depressieve stoornis constateerde. Ook werd u er door Artsen Zonder Grenzen (AZG) en de Boat Refugee Foundation (BRF) onderzocht op fysiek letsel. De Belgische medische documenten stellen eveneens diverse littekens vast en het psychologisch attest van 18 december 2025 verklaart dat u na doorverwijzing van het Belgische Rode Kruis in december twee keer op consult bent geweest en een derde consult gepland stond voor 14 januari 2026. Enige problematiek, mogelijke diagnose(s) of behandelplan(nen) worden niet vermeld, ondanks dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaart dat dit rapport alles over uw psychologische toestand zal bevatten (CGVS, p. 6).
Uit deze documenten kan niet worden afgeleid dat u niet in staat bent coherente en consistente verklaringen af te leggen. Tijdens uw persoonlijk onderhoud van 23 december 2025 bleek u bovendien telkens in staat coherente, betekenisvolle antwoorden te geven op de vragen die u werden gesteld (CGVS, pp. 2-17). Voor de volledigheid moet worden toegevoegd dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) ook altijd coherente en betekenisvolle verklaringen aflegde (Vragenlijst CGVS door DVZ, 9/9/2025, vraag 5; Verklaring DVZ, 9/9/2025). Bovendien maakte u bij de DVZ geen gewag van bijzondere procedurele noden, noch werden er door de DVZ bijzondere procedurele noden vastgesteld (Vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' DVZ, DVZ, 9/9/2025; Beoordeling bijzondere procedurele noden, DVZ, 9/9/2025). Bij de registratie van uw asielverzoek werd er voorts enkel een verbrande huid, poging tot moord en nood aan psychotherapie genoteerd ('peau brûlée, tentative de meurtre, besoin de psychothérapie' – Registratie Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) – TYPE 1, DVZ, 4/9/2025). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend."

In de mate dat verzoekster in het kader van onderhavige procedure aanvoert dat geen rekening werd gehouden met haar (beweerde) procedurele noden dient te worden verwezen naar artikel 48/9, § 4 van de Vreemdelingenwet dat inzake bijzondere procedurele noden stelt:
"*De ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordelen of de verzoeker om internationale bescherming bijzondere procedurele noden heeft en nemen deze in acht door het verlenen van passende steun tijdens de procedure, voor zover deze noden voldoende zijn aangetoond en voor zover de in dit hoofdstuk bedoelde rechten in het gedrang zouden komen en hij niet zou kunnen voldoen aan de hem opgelegde verplichtingen. De beoordeling van de bijzondere procedurele noden is op zich zelf niet vatbaar voor beroep*" (de Raad onderlijnt).

Het feit dat de evaluatie van de bijzondere procedurele noden op zich niet vatbaar is voor beroep staat er niet aan in de weg dat die evaluatie wordt bekritiseerd in het kader van een beroep ingesteld tegen de beslissing tot verwerping of onontvankelijkheid van haar verzoek om internationale bescherming.

De Raad kan wel nagaan of verzoekster, rekening houdend met haar profiel van specifieke kwetsbaarheid, passende steun heeft gekregen in het licht van de doelstelling dat de verzoekster de rechten moet kunnen genieten en zich moet kunnen gedragen naar de verplichtingen die haar worden opgelegd tijdens de hele procedure.

Het feit dat een persoon een psychische aandoening of een verstandelijke beperking heeft, geeft op zichzelf niet aan dat de verzoekster om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (*cf.* UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate*, 26 August 2020, p. 89).

Verweerder kon terecht besluiten dat er in hoofde van verzoekster geen sprake is van bijzondere procedurele noden. Te dezen dient benadrukt dat het aan verzoekster is om aan te geven dat zij mogelijk problemen zou kennen gedurende de procedure. De asielinstanties konden uit verzoeksters profiel en verklaringen, noch uit de elementen in het administratief dossier geen dergelijke conclusies afleiden.

Immers, de vragenlijst "*bijzondere procedure noden*" (van 9 september 2025) bevat geen elementen waaruit kan blijken dat verzoekster eventuele bijzondere procedurele noden kenbaar maakte. Uit een eenvoudige lezing van verzoeksters verklaringen blijkt bovendien duidelijk dat aan verzoekster eenvoudige en duidelijke vragen werden gesteld, die zij goed kon volgen en waarvan zij de logica en de inhoud correct begreep. Verzoekster, die vergezeld was van haar advocaat, verklaarde uitdrukkelijk dat ze in staat was om het gehoor te doen (NPO, p. 3). Verzoekster of haar advocaat hebben op geen enkel moment te kennen gegeven dat verzoekster omwille van haar psychologische toestand niet in staat zou zijn om deel te nemen aan de onderhavige procedure. Daarenboven maken de door verzoekster neergelegde psychologische attesten geen melding van enige cognitieve problemen of te verwachten moeilijkheden bij het deelnemen aan de asielprocedure.

Uit het voorgaande kan dan ook enkel blijken dat verzoeksters rechten, met inachtneming van haar voorgehouden problematiek gelieerd aan haar familiale achtergrond en persoonlijk profiel van alleenstaande vrouw met twee minderjarige kinderen, in het kader van de asielprocedure gerespecteerd worden en dat zij heeft kunnen voldoen aan haar verplichtingen.

10.1. Verzoekster, een volwassen vrouw van negenenveertig jaar, maakt verder niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen om haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status in Griekenland.

Verzoekster benadrukt in het verzoekschrift dat ze een alleenstaande vrouw is met twee minderjarige kinderen. Zij benadrukt haar psychische en medische problemen alsook haar analfabetisme.

Verzoekster verwijst in het verzoekschrift naar attesten inzake haar psychologische en medische situatie. Hieromtrent stelt de Raad vast dat deze documenten reeds werden bijgebracht bij verweerder en als dusdanig beoordeeld.

De Raad stelt tevens vast dat verzoekster en haar twee minderjarige kinderen geen bijkomende en aanvullende stukken inzake hun medische en psychologische situatie hebben bijgebracht sinds het gehoor bij verweerder of de indiening van onderhavig verzoekschrift.

Gelet op het feit dat de Raad in onderhavig dossier *ex nunc* dient te oordelen, kan te dezen enkel blijken dat verzoekster en haar kinderen (minstens) geen bijkomende medische en psychologische problemen aanvoeren dan deze die gekend waren op het ogenblik van de bestreden beslissing. Verzoekster en haar kinderen waren niet aanwezig ter zitting en de Raad kon zich bijgevolg middels vraagstelling ook niet verder inlichten inzake haar actuele situatie.

Dienvolgens sluit de Raad zich aan bij de navolgende motivering die steun vindt in het administratief dossier:
"*Waar u stelt dat uw zonen in Griekenland niet veilig zijn en mogelijks drugsverslaafd kunnen worden, kan worden opgemerkt dat u deze vrees op geen enkel moment weet te concretiseren noch gewag maakt van enige incidenten of problemen in Griekenland (CGVS, p. 16).*
Uw advocaat wijst voorts op uw analfabetisme, uw status als alleenstaande vrouw met twee minderjarige kinderen en uw gebrekkige zelfredzaamheid (CGVS, p. 17).
Hierbij kan enerzijds worden verwezen naar diverse elementen inzake uw zelfredzaamheid en ernstige tegenstrijdigheden met betrekking tot de gebeurtenissen in Afghanistan (cf. supra), anderzijds moet worden opgemerkt dat u wel zelfstandig met uw twee zonen vanuit Afghanistan via Iran, Turkije en Griekenland – waar u telkens een zekere mate van zelfredzaamheid aantoonde (cf. supra) – tot België reisde (CGVS, pp. 9, 10). Betreffende uw psychologische problemen, door uzelf en uw advocaat benadrukt (CGVS, pp. 2, 3-4, 15-16, 17), verklaart u dat u in Griekenland geen hulp kreeg bij uw mentale of fysieke problemen; verwijst u naar uw WhatsApp-bericht naar IOM op 10 augustus 2025; en stelt u dat u niets meer van hen heeft vernomen ondanks dat men u zou hebben beloofd om u te helpen en u mogelijks één jaar lang onderdak via hen zou hebben kunnen verkrijgen (CGVS, pp. 4, 5, 6, 7, 8, 10). (CGVS, pp. 4, 5, 6)
Hierbij moet worden opgemerkt dat u zelf wel degelijk concrete actie ondernomen heeft: u bent op 28 augustus 2025, dus na uw erkenning, bij een Griekse psychiater op Mytilini geweest, die u medicatie voorschreef en vaststelde dat u leed aan een lichte stress- en depressieve stoornis. Wanneer u wordt gevraagd waarom uw psychologische begeleiding niet kan worden voortgezet in Griekenland (CGVS, p. 6), stelt u dat men niets voor u heeft gedaan, maar dit klopt dus niet. Hieruit blijkt dus niet dat u bij een terugkeer naar Griekenland niet zal kunnen rekenen op eenzelfde psychologische bijstand.
Waar u nog Belgische medische documenten inzake uw rug (kiné); de opname in het ziekenhuis na een flauwte; en de vaccinatiefiches van uw zonen, voorlegt, moet voor de volledigheid worden opgemerkt dat nergens uit deze documenten blijkt dat u of jullie bij een terugkeer naar Griekenland en indien noodzakelijk, niet zal of zullen kunnen rekenen op eenzelfde medische bijstand."

10.2. De Raad benadrukt verder dat verzoekster nog steeds beschikt over een geldige verblijfsvergunning (ADET), hetgeen haar toelaat toegang te verkrijgen tot andere essentiële documenten en basisvoorzieningen.

Er ligt niet enig concreet gegeven voor waaruit blijkt dat verzoeksters Griekse verblijfsvergunning thans zou zijn verstreken zodat haar betoog betreffende de moeilijkheden om deze te hernieuwen bij terugkeer, niet dienstig kan worden aangevoerd.

Verzoekster brengt geen elementen bij die hier anders over doen denken.

Verder blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat een persoon die internationale bescherming geniet in Griekenland en haar gedrukte verblijfsvergunning is kwijtgeraakt, te maken krijgt met de specifieke moeilijkheden waarmee personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en van wie de verblijfsvergunning is verlopen en die naar deze lidstaat moeten terugkeren, worden geconfronteerd. Zelfs indien verzoekster dus niet langer in het bezit zou zijn van haar gedrukte verblijfsvergunning blijkt hieruit dan ook niet dat zij geconfronteerd zou worden met de moeilijkheden die mensen ondervinden die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben. Er blijkt uit de landeninformatie aldus niet dat er zich bijzondere of onoverkomelijke problemen stellen om een duplicaat van een geldige ADET te bekomen.

10.3. Verzoekster herneemt in het verzoekschrift verder dat zij geen AMKA had en verwijst naar de moeilijkheden die zij daardoor ondervond.

Hieromtrent stelt verweerder in de aanvullende nota van 5 augustus 2026:
"*Het laatste AIDA-rapport dat in juli 2026 is gepubliceerd, bevestigt de noodzaak om een AMKA te activeren om toegang te krijgen tot gezondheidszorg en de noodzaak voor begunstigden van bescherming om een arbeidsovereenkomst of een toezegging tot aanwerving te verstrekken die is gedownload op het ERGANI-platform om hun verblijf in Griekenland aan te tonen. Hoewel dit rapport uitgebreid ingaat op kwesties die verband houden met zowel werkgelegenheid als sociale zekerheid, wordt er geen melding gemaakt van de noodzaak om in het bezit te zijn van een actieve AMKA om een arbeidsovereenkomst te kunnen sluiten. De verwijzing naar de website van de Griekse overheid (https://www.amka.gr) bevestigt dat*

een bewijs van tewerkstelling moet worden voorgelegd om de AMKA te activeren, maar geeft geenszins aan dat een actieve AMKA een voorwaarde is voor tewerkstelling.
Uit bijkomend onderzoek (COI Focus. GRECE. Activation de l'AMKA et accès au marché du travail, van 13 februari 2026, beschikbaar op https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/griekenland-activation-de-lamka-et-acces-aumarche-du-travail) blijkt dat een AMKA.-nummer nodig is voor de registratie van een arbeidsovereenkomst in het ERGANI-systeem, doch dit géénszins over een actief AMKA-nummer moet gaan. Het Griekse ministerie erkent echter dat, hoewel uit de wet geen sprake is van onderlinge afhankelijkheid, administratieve belemmeringen zowel de registratie van een arbeidsovereenkomst als de activering van het AMKA-nummer kunnen bemoeilijken, waardoor de indruk van een cirkelredenering ontstaat. Uit de analyse van bovenstaande objectieve informatie kan echter niet worden geconcludeerd dat een actieve AMKA noodzakelijk is om een arbeidsovereenkomst op het ERGANI-platform te registreren. Het ontbreken van concrete verwijzingen hiernaar en de door de Griekse overheid verstrekte informatie, gelezen in het licht van het laatste AIDA-rapport, laten niet toe te concluderen dat er een cirkelredenering bestaat tussen de activering van het AMKA-nummer en de registratie van een arbeidsovereenkomst. Uit de bijgebrachte bronnen blijkt niet dat om legaal te kunnen werken in Griekenland, een actieve AMKA nodig is (zie naar analogie, arrest nr. 340544 van 5 februari 2026 en arrest nr. nr. 348 387 van 10 juni 2026).
Toegang tot gezondheidzorg voor begunstigden zonder actieve AMKA blijft zeer moeilijk. Echter wijst de info erop dat begunstigden zonder actieve AMKA niet verstoken zijn van toegang tot medische noodhulp, op voorwaarde dat begunstigden naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat (COI Focus. GRECE. Accès aux soins de santé et détention d'un AMKA van 31 maart 2026 beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_grece._acces_aux_soins_de_sante_et_detention_dun_amka_20260331_0.pdf). Verschillende ngo's bieden ook medische en psychosociale hulp en begeleiding aan aan begunstigden van internationale bescherming in Griekenland (UNHCR Greece, Living In Greece – Access to healthcare, beschikbaar op: https://help.unhcr.org/ greece/living-in-greece/access-to-healthcare_; Communication on the status of migration management in mainland Greece (p. 4, 12). Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook mogelijk in bepaalde omstandigheden: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociale zekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (UNHCR - Information Guide for Beneficiaries of International Protection - beschikbaar op : https://migration.gov.gr/wp-content/uploads/2024/04/ ENGLISH_BROCHURE.pdf)".

Van verzoekster kan verwacht worden, mede gelet op de mogelijkheid om de moeilijkheden op te lossen die ze ondervond om van Afghanistan naar België te reizen, dat ze in de mogelijkheid is om zich hieromtrent nuttig te informeren.

10.4. Verzoekster toont – rekening houdend met het geheel van voorgaande – niet aan dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate zij nood zou hebben aan medische en/of psychologische opvolging, hetgeen op heden geenszins het geval lijkt te zijn, zij hiervan verstoken zal blijven en zij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging. De Raad herinnert er hierbij overigens aan dat verzoekster geen blijk heeft gegeven van een bijzondere mentale of fysieke kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen.

11.1. Verzoekster beroept zich in haar verzoekschrift op de moeilijke situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Zij herneemt haar verklaringen aangaande haar moeilijkheden in Griekenland op het vlak van toegang tot werk, huisvesting, taallessen en gezondheidszorg, en verwijst naar algemene landeninformatie aangaande de situatie van statushouders in Griekenland die volgens haar een ernstig risico uitmaken op onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekster verwijst naar haar profiel van alleenstaande vrouw met twee minderjarige kinderen.

Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld volstaat het gegeven dat verzoekster bepaalde moeilijkheden ondervond zoals op het vlak van werkgelegenheid of huisvesting, niet om te besluiten dat zij door de onverschilligheid van de Griekse overheden en voor zover zij volledig afhankelijk zou zijn van overheidssteun, buiten haar wil en persoonlijk keuzes om, is terechtgekomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt te voorzien in haar meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

De bestreden beslissing heeft aangaande verzoeksters verklaringen omtrent haar moeilijkheden in Griekenland als begunstigde van internationale bescherming reeds op terechte, pertinente en omstandige wijze als volgt gemotiveerd:

" ***Problemen in Griekenland***

1. U diende op 27 juni 2025 een verzoek om internationale bescherming in te Griekenland. U en uw zonen werden op 14 juli 2025 door de Grieken erkend als vluchtelingen. U kreeg op op 3 augustus 2025 uw Griekse reispassen uitgereikt en jullie reisden begin september 2025 naar België, waarna u op 4 september 2025 een verzoek om internationale bescherming indiende in uw en uw zonen hun hoofde. U verbleef aldus zeven-en-een-halve week als erkend vluchteling in Griekenland en vertrok amper één maand na het verkrijgen van de reispassen van uzelf en uw zonen – en tien dagen nadat u het opvangcentrum werd uitgezet – uit Griekenland (CGVS, pp. 11, 14).

Bovendien zocht u enkel via-via, meer bepaald Syriërs en Arabieren, naar werk (CGVS, p. 13). Ook voor onderdak beperkte u zich tot het netwerk van andere migranten. Hoewel u stelt dat u ook immokantoren of verhuurbureaus benaderde, geeft u slechts vage verklaringen af over deze bureaus (CGVS, p. 14). Waar u stelt dat er drie organisaties waren die jullie na jullie erkenning zouden kunnen helpen met onder meer onderdak en werk, weet u met moeite welke organisaties dat precies waren en kan u slechts één appberichtje van 10 augustus 2025 tonen (CGVS, pp. 6, 7, 8, 10, 11-12). Ook geeft u aan dat het Grieks leren noodzakelijk was teneinde uw leven daar op te bouwen, maar u heeft enkel bij een dokter concreet gevraagd naar taallessen en nam verder geen eigen initiatief (CGVS, p. 15). Evenmin nam u zelf het initiatief om uw kinderen in Griekenland naar school te kunnen laten gaan (CGVS, p. 15). U voegt hieraan toe dat u in Griekenland overheidssteun nodig heeft om te kunnen overleven; maar deze steun niet kreeg; en hoorde dat men in België vluchtelingen beter behandelt en derhalve met uw zonen naar België bent getrokken (CGVS, pp. 6, 16). Dit alles getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden.

2. U maakt geen gewag van problemen met de autoriteiten of met andere burgers in Griekenland die u een terugkeer naar het land in de weg zouden kunnen staan (Vragenlijst CGVS door DVZ, 9/9/2025, vragen 1-5; CGVS, p. 16).

3. Daarnaast blijkt u voldoende zelfredzaam. Zo reisde u samen met een vriendin vanuit Afghanistan en zij stuurde vanuit Turkije nog een document naar u op (CGVS, pp. 9, 10). In Iran was u zelfstandig in staat om naar een dokter te gaan (CGVS, pp. 9-10). Nog heeft u nog steeds contact met uw familie en eigen gezin in Afghanistan (CGVS, p. 8) en kon u zelfs op hun hulp rekenen teneinde uw Griekse reispaspoorten te financieren, die u zelf regelde en betaalde (CGVS, p. 12). In Griekenland kon u de vrijwillige tolkhulp inschakelen van andere migranten (CGVS, p. 13) en kon u via een vertrekkende Oezbeekse vriendin in een tent slapen nadat jullie na de erkenning het opvangcentrum werden uitgezet (CGVS, pp. 13-14). Ook zamelde u zelfstandig geld in via giften van andere migranten en voorzag u zo in uw levensonderhoud in Griekenland (CGVS, pp. 11, 12). Nog was u zelfs 'brutaal' genoeg om ook aan uw zus in de Verenigde Staten geld te vragen voor jullie vliegtickets naar België (CGVS, p. 9). Voorts was u ook inventief genoeg om een invloedrijke TikTokker om geld te vragen voor jullie vliegtickets (CGVS, p. 14). In België bent u dan weer zelfstandig en bij de pinken genoeg geweest om meteen na jullie aankomst bij de politie om onderdak te vragen (CGVS, p. 7).

Wat dit betreft moet ook nog worden aangestipt dat u tijdens uw Belgische asielprocedure verklaart dat u slecht werd behandeld door uw man en zijn broers/zussen omdat één van hun zussen gedood werd door haar man, die op zijn beurt uw oom was. Initieel kwam het geweld van uw schoonbroers en -zussen, maar later ook van uw man zelf, vertelde u. Hij zou u ook hebben geslagen in Afghanistan. U voegt nog toe dat u in Griekenland exact dezelfde problemen uit de doeken deed (CGVS, pp. 10-11, Vragenlijst CGVS door DVZ, 9/9/2025, vraag 5). Uit het door u voorgelegde document van Artsen Zonder Grenzen (AZG) blijkt echter dat u in Griekenland verklaarde dat u na de dood van uw echtgenoot en uw zus in Afghanistan fysiek werd mishandeld door uw schoonzus, de zus van uw man. Ook zou uw familie in Afghanistan benzine over u hebben gegooid (Attest AZG, 31/7/2025). De vaststelling dat u er niet voor terugdeinst om valse verklaringen af te leggen hieromtrent, maakt dat ook aan uw andere verklaringen reeds bij voorbaat met terughoudendheid moeten worden bekeken.

U toont niet op afdoende wijze aan dat u niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om tewerkstelling of huisvesting te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt in dit verband bovendien u toe om de middelen die het recht en uw status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen u evenwel niet aantoont. U toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. U toont niet aan dat u, buiten uw wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen.

Wat de toegang tot huisvesting betreft, herinnert het CGVS eraan dat, hoewel de toegang tot huisvesting en fatsoenlijke materiële omstandigheden voor personen die om internationale bescherming verzoeken, gewaarborgd is, een dergelijke verplichting niet bestaat ten aanzien van personen die internationale bescherming genieten (art. 34, lid 1, van de kwalificatierichtlijn). Uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat artikel 3 niet kan worden uitgelegd als een verplichting voor de Hoge Verdragsluitende Partijen om een recht op huisvesting te garanderen aan alle personen die onder hun rechtsmacht vallen, en dat hieruit geen algemene plicht kan worden afgeleid om vluchtelingen financiële

bijstand te verlenen zodat zij een bepaald levenspeil kunnen handhaven (EHRM, Samsam Mohammed Hussein e.a. tegen Nederland en Italië, 2 april 2013, §70). Begunstigden van internationale bescherming moeten in principe hun opvangcentrum 30 dagen na de toekenning van hun status verlaten. Verder bestaat er in beperkte mate ondersteuning door het HELIOS+-programma, de opvangcentra voor daklozen, lokale initiatieven en ngo's. Bijgevolg is de meerderheid van de begunstigden van internationale bescherming "self-accommodated" en verblijft zij in informele huisvesting (zie Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken in september 2024).
Het enkele feit dat de Griekse autoriteiten u bij uw terugkeer geen huisvesting zullen garanderen, volstaat dan ook niet om aan te tonen dat u zou worden blootgesteld aan een situatie die kan worden gelijkgesteld met onmenselijke behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. Het is aan u om aan te tonen dat u volledig afhankelijk zult zijn van overheidssteun en dat de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten ertoe zou leiden dat u, ongeacht uw wil en persoonlijke keuzes, in een situatie van extreme materiële ontbering zou brengen, waardoor u niet in uw meest elementaire behoeften, zoals eten, drinken, wassen en huisvesting, zou kunnen voorzien en waardoor uw lichamelijke of geestelijke gezondheid zou worden aangetast of in een staat van verval zou raken die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin HvJ-EU, 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, EU:C:2019:219, punt 90)."

De voorgaande vaststellingen zijn terecht en pertinent en vinden steun in het administratief dossier. Waar verzoekster in het verzoekschrift omstandig verwijst naar haar verklaringen en algemene landeninformatie kan dit niet volstaan als dienstige weerlegging van de voormelde concrete vaststellingen. Verzoekster komt voor het overige niet verder dan het hernemen van haar reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen aangaande haar ervaringen in Griekenland en het tegenspreken van de appreciatie van verweerder, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer betreft.

De Raad benadrukt dat de begunstigde van internationale bescherming de nodige inspanningen dient te doen om zich te integreren in de samenleving waar zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekster verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen blijken niet uit verzoeksters verklaringen en gedragingen.

Verzoeksters zelfredzaamheid, gepaard met haar korte verblijf van ongeveer twee maanden na de erkenning van de vluchtelingenstatus in Griekenland, noopt tot de conclusie (zoals ook blijkt uit haar verklaringen bij de asielinstanties) dat verzoekster geen enkele intentie had om in Griekenland een duurzaam leven op te bouwen.

Nu verzoekster beperkte stappen heeft gezet op het vlak van huisvesting en tewerkstelling en Griekenland al verliet korte tijd na het verkrijgen van haar vluchtelingenstatus, kan zij bezwaarlijk stellen dat zij geen kans maakte op het verkrijgen van een job of onderdak of toegang tot medische zorgen. Verzoekster toont met haar algemeen betoog in het verzoekschrift en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van verweerder niet aan dat zij haar rechten in Griekenland niet zou kunnen doen gelden. Aangezien geen oprechte intentie kan blijken om een duurzaam bestaan op te bouwen in Griekenland, is het voor verzoekster onmogelijk om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of het aanbieden van taalcursussen in Griekenland en slaagt zij er op geen enkele manier in om aan te tonen dat haar rechten als statushouder er niet werden geëerbiedigd.

Tot slot dient erop gewezen dat het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming in samenhang moet worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoekster, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld te oefenen vooraleer zij daaromtrent conclusies trekt. Verzoekster maakt niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die zij er verbleef na de toekenning van internationale bescherming, dat zij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt haar in dit verband bovendien toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoont.

11.2. In de mate dat verzoekster verwijst naar het hoger belang van het kind dient te worden opgemerkt dat niet concreet aangetoond wordt dat het belang van de kinderen geschaad wordt in geval van terugkeer naar Griekenland. De kinderen beschikken immers nog over een geldige verblijfstatus en kunnen dus hun rechten laten gelden.
Verzoekster toont evenmin aan dat ze concrete pogingen ondernam om de rechten van haar kinderen te laten gelden in Griekenland na de erkenning van de vluchtelingenstatus.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat situaties die geen *"zeer verregaande materiële deprivatie"* teweegbrengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt:
- door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden;
- door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat;
- door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend;
- door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten; of
- door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden.

12. Hoewel de beschikbare informatie getuigt van diverse problemen op het vlak van huisvesting, sociale zekerheid en tewerkstelling in hoofde van statushouders in Griekenland, blijft verzoekster, zoals blijkt uit het voorgaande, in gebreke om in haar geval aan te tonen dat haar levensomstandigheden in dat land de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereikten of zullen bereiken bij terugkeer. Verzoekster toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Zij toont niet aan dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

13. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel kan en moet worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name met de artikelen 1 en 4 ervan, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is verankerd. Het vermoeden en de uitoefening van de daaruit voortvloeiende keuzemogelijkheid om het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren, lijkt *in casu* gerechtvaardigd (Hof van Justitie 18 juni 2024, nr. C-735/22, "*QY t. Bondsrepubliek Duitsland*", overwegingen 49-54).

Aangezien verzoekster reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, moet niet opnieuw worden nagegaan of verzoekster nood heeft aan een dergelijke status. Deze beoordeling, of de verzoekster een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden, dat de aan verzoekster toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoekster is op dit punt in gebreke gebleven.

Derhalve lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de internationale bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

Er liggen geen feiten of elementen voor die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoekster in de weg staan, waarbij het beschermingsverzoek dan ook op die basis onontvankelijk dient te worden verklaard.

Een schending van artikel 4 van het Handvest en van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.
OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend zesentwintig door:

W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT W. MULS